

वा० रा०

॥१३१॥

अथ मृतस्य पुनर्लभिमशक्यं मत्वा विश्वामित्र इव त्रिशंकुं स्वमहिम्ना सुतं स्वर्गं प्रापयति ॥ अपापोसीत्यादि ॥ अपापस्त्वं पुत्र पापकर्मणाऽनेन क्षत्रियेण यथानिहतोसि तेन ह
ननेन प्रायश्चित्तरूपेण शुद्धः सत्येन मदीयेनास्त्रयोधिनां शूराणां लोकान् गच्छेत्त्यर्थः ॥ यद्वा हे पुत्र पापेन कर्मणा शस्त्रवधलक्षणेन निहतो यथा यद्यपि त्वमसि तथापि तेन मदीयेन
सत्येनापापो भूत्वाऽस्त्रयोधिनां लोकान् गच्छ ॥ ४० ॥ उक्तमेवार्थं पुनराह ॥ ४१ ॥ तमेवार्थं विशेषत आह ॥ यां गतिमिति ॥ ४२ ॥ सर्वभूतानां गतिराश्रयो ब्रह्म ॥ एकपत्नीव्रता

अपापोसि यथा पुत्र निहतः पापकर्मणा ॥ तेन सत्येन गच्छाश्रुये लोकस्त्वस्त्रयोधिनां ॥ ४० ॥ यां हि शूरा गतिं यांति संग्रामेष्वनिवर्तिनः ॥
हतास्त्वभिमुखाः पुत्रगतिं तां परमां व्रज ॥ ४१ ॥ यां गतिं सगरः शैब्यो दिलीपो जनमेजयः ॥ नहुषो धुंधुमारश्च प्राप्तास्तां गच्छ पुत्रक ॥ ४२ ॥
या गतिः सर्वभूतानां स्वाध्यायात्तपसश्च या ॥ भूमिदस्याहिताग्नेश्च एकपत्नीव्रतस्य च ॥ ४३ ॥ गोसहस्रप्रदातृणां गुरुसेवाभूतामपि ॥
देहन्यासकृतां या च तां गतिं गच्छ पुत्रक ॥ ४४ ॥ न हित्वस्मिन्कुले जातो गच्छत्यकुशलां गतिं ॥ स तु यास्यति येन त्वं निहतो मम बांधवः
॥ ४५ ॥ एवं सकृपणं तत्र पर्यदेव यता सकृत् ॥ तथोक्ता कर्तुमुदकं प्रवृत्तः सह भार्यया ॥ ४६ ॥ स तु दिव्येन रूपेण मुनिपुत्रः स्वकर्मभिः ॥
स्वर्गमध्यारुहस्त्रिप्रशक्रेण सह यर्मवित् ॥ ४७ ॥ आवभाषे च तौ वदौ शक्रेण सह तापसः ॥ आश्वस्य च मुहूर्तं तु पितरं वाक्यमब्रवीत्
॥ ४८ ॥ स्थानमस्मि महत्यातो भवतोः परिचारात् ॥ भवंतावपि च क्षिप्रं मम मूलमुपेक्ष्यथः ॥ ४९ ॥

रामादयः ॥ ४३ ॥ गुरुसेवाभूतः त
त्सेवाकर्तारः ॥ देहन्यासकृतः महाप्रस्थानादिना परलोकार्थं तनुत्यजः ॥ ४४ ॥ अस्मिन्कुले मदीयेनित्यतपस्विकुले ॥ यास्यति अकुशलां गतिमित्यनुकर्षः
॥ ४५ ॥ उदकं संस्कारपूर्वकं ॥ ४६ ॥ स्वर्गमध्यारुहत् तेन सत्येनाशुगच्छेति वचनानंतरमेवेति शेषः ॥ शक्रेण सहेत्यनेन मुनिपुत्रं स्वर्गेनेतुं शक्रः समागत इति ध्वनि
तं ॥ ४७ ॥ आरुह्य पुनः शक्रेण सहा गत्यावभाषे इत्यन्वयः ॥ अस्यैव प्रपंच आश्वस्येत्यादि ॥ अत्र वक्तुः शोक्यस्ततया बभाषेऽब्रवीदिति पौनरुक्त्यं न दोषाय ॥ ४८ ॥
भवतोः इति ॥ अनेन मातापितृसेवाधर्मांतराभावेऽपि सैवेंद्रसालोक्यदेति ध्वनितं ॥ मूलं समीपं ॥ ४९ ॥

अ० कां०

॥१३१॥